

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

Като с плътта Си унищожи враждата, а с учението - закона на заповедите, за да създаде в Себе Си от двата народа един нов човек, вдворявайки мир, и в едно тяло да примири двата народа с Бога чрез кръста, като на него уби враждата; и като дойде, благовести мир на вас, далечни и близки,

защото чрез Него и едните и другите имаме достъп при Отца, в единия Дух (Ефес. 2:15-18)

Това има практически последици в живота - например когато мислим, че Бог е причината за нещо лошо, което ни се случва в живота, ние казваме: *Защо Той да ми причинява това, защо едно, защо друго*

? Обвиняваме Бога за нашите затруднения, изкушения, скърби и казваме: *какво Ти направих, Боже мой, че ме измъчваш толкова много? Какво?*

Именно защото нашата връзка с Бога е религиозна връзка, човешка връзка, докато Божият човек, който има църковно съзнание и претърпява всички тези злини, не казва: *Защо, Боже мой, ми причиняваш всички тези злини? Защото не Бог ни ги причинява, а за всички тези злини – казва той - причината съм аз. Както например не лекарят е виновен, че ме боли и имам симптоми, че съм болен. Аз съм виновен, не лекарят, и аз съм причината за болестта. Той не е виновен, че ми дава лекарства, напротив, опитва се да ме излекува. Той не е лош с мене и не иска да ме терзае с лечението и лекарствата. Така става и с Бога. Бог никога не изпраща злини на хората, никога не съдейства на злото. Ние сме причината за злините, нашата паднала природа, грехопадението, нашите грехове, лично несъвършенство и това на другите хора. Бог не е виновен в случаите, в които човек има трудности. Както пише св. Павел „*

В

едно тяло да примири двата народа с Бога чрез кръста, като на него уби враждата
” Именно Христовият кръст ни прави приятели с Бога, а не Бога Приятел с нас. Не знам дали разбирате огромната разлика, че Христос е примирил човека с Бога, а не Бога с човека. Защото разликата е огромна и това погрешно знание създава погрешни преживявания в нашия всекидневен живот. Ние сме врагове на Бога, а не Бог враг на човека. Христос чрез Своя кръст ни дава сила да станем приятели на Бога, Който остава наш Приятел и Баща вечно и неизменно.

"И тъй, вие не сте вече чужди и пришълци, а съграждани на светиите и свои на Бога", (Ефес 2:19)

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

Тоест чрез Христовото присъствие станаме съграждани на светиите, сродни и приятели на Бога. Затова Църквата се крепи изцяло върху връзката с Христос, а не върху това дали сме добри хора. Добри хора могат да станат всички, където и да си, можеш да станеш добър човек, ако искаш, но не това е делото на Църквата, не това е мястото, в което Църквата има успех, а нейното дело е в това да ни съедини с Христос, с Неговата личност, Който ни е направил *приятели с Бога и съграждани на светиите*. Какво означава да си приятел и сроден на Бога? Означава, че след като сме излекували себе си, Бог не е нещо чуждо, непознато, далечно за нас, а наш всекидневен опит и живот. Толкова е важно да бъдем сродни на Бога, че без Бога човекът не съществува и няма живот без Него. Трагичното е всички ние да живеем в Църквата и да оставаме неизцелени и и чужди на Бога, както и да проявяваме симптоми на такава духовна болест, че човек наистина се пита дали някога сме чували евангелското слово. Наистина трябва да изследваме себе си да видим дали сме се излекували и постъпваме като сродни на Бога, дали Христос действа в нас, дали е възможно Той да функционира в нас? И друг път сме говорили за поведението на някои църковни хора, които се държат за буквата на закона и за да я спазят, убиват духа на закона, убиват самия човек. Има много такива случаи, където се питаш: какво става, човекът изцелява ли се, не се ли изцелява, и ако не се изцелява, защо не се изцелява, кой е виновен - лечебницата, лекарят или болният? Това е големият въпрос, където човек трябва да остави всичко на Божието милосърдие, защото Бог знае по-добре от нас и ние не можем да осъждаме нашите братя, когато виждаме, че вместо сродни на Бога остават чужди на Него.

Какво означава да бъдеш сроден на Бога? Както става в роднинските отношения, тоест ако имаш родители, семейство, в което има благост, радост, любов, дълготърпение, мир, а ти си кисел човек, жлъчен, труден, чепат, скъперник, алчен, тогава се питаме: къде е израснал този човек? Той не прилича на своите, на своите роднини, сякаш е чужд човек и не са го раждали неговите родители. Така и сродният на Бога човек не може да има поведение, чуждо на Божия дух, не може да бъде алчен, безчувствен, жесток, безразличен, жлъчен, защото това би означавало, че духът, който има в себе си, е чужд на Божия дух. Запознах се с един свят монах, който почина преди няколко години. Той беше безразличен в живота си, но и на 40 години възраст „случайно“ се оказа на Света Гора в пещерата на един подвижник в Карулия. Той сметна за добро да попита подвижника:

- Отче, кажи как ме виждаш, ако умра, къде ще отида: в ада или в рая?

Подвижникът му отвърнал:

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

- Какво да ти кажа, не знам! Откъде да зная! Но нека ти кажа как сам ще го разбереш.

- Кажи ми!

- Когато отиваш на църква, чувстваш ли се хубаво?

- Не, премирам, иска да си ходя. Тежко ми в храма.

- Когато някой ти говори Божието слово, разказва ти нещо за Бога, чувстваш ли се приятно?

- Не, нервирам се, скучно ми е да го слушам.

- Добре. Ако четеш Евангелието, радваш ли се, чувстваш ли радост в сърцето си?

- Не, дори не искам да го отворя.

- Е, тогава защо питаш?

Това означава, че духът, който имаш в себе си, е чужд на духа, който съществува в Евангелието, в Църква, в Божието слово. Тогава защо питаш къде ще отидеш след смъртта си? След като отсега знаеш къде ще бъдеш. Нима очакваш да умреш и след това да видиш какво ще стане? Нашето сродство с Бога е факт от този живот и това се вижда - казано с прости думи, човекът, който е сроден на Бога, прилича на Него. Бог е любов, мир, дълготърпение. Когато вместо това виждаш в себе си други неща,

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

древнавости, ропот, хиляди други неща, някой не ти е говорил, друг не ти е говорил, някакви неопишуеми подозрения. *Така ми каза, но друго имах предвид.* . . само такива неща

. Това не са черти на Бога, Който има благородство, простота, простор, а ти си тесносьрдечен, подозрителен, дребнав. Следователно, не си сроден на Бога и трябва да поработиш върху в себе си да станеш такъв. Как? Чрез Христовия Кръст, което означава да понесеш Христовия кръст, да се отречеш от себе си и да вземеш кръста си, да имаш смелостта да поработиш усилено в себе си, да отсечеш страстите и греха, да се противопоставиш на тях и да носиш всекидневния си кръст с търпение, с благодарност към Бога, да почувстваш болката на покаянието докато се промениш напълно. Тогава наистина ставаш сроден на Бога, такъв, какъвто Той е. „

И тъй, бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец
” (Мат. 5:48).

Трябва да Му приличаш напълно, защото, ако не Му приличаш, означава, че още много трябва да се потрудиш. Знаете ли как разбираме това, ние, простите хора? Чрез нашия всекидневен живот. Не търсете да видите дали сме сродни на Бога по това дали ще изядем една капка олио през Великия пост. Не олио да не ядем, цял варел оцет да пием на ден, ако не разберем духа на Евангелието, на поста, че този пост, злостраданияето, изпитанията, всичко това има конкретна цел - а не е самоцел – която е да смекчи нашето твърдо сърце, да ни освободи от страстите, да очисти нашия ум, тяло и сърце. Ако не постигнем това, тогава не олио да ядеш, а тонове олио да ядеш всеки ден е по-добре, отколкото, както казват на Света Гора,

яж елей, а не яж човека

. Тоест вместо да изядеш човека, по-добре изяж една лъжица олио. Защото може да ядеш хора всеки ден, и в същото време да размишляваш и да анализираш дали бисквитката или маслинова питка има капка олио, да се обаждаш във фурната, да намериш пекаря и да го питаш:

сложи ли олио върху ламарината, върху която постави питката?

И си казваш - чуваме го и ние понякога духовниците - добре, този човек не говори на съседа си, не говори на снаха си, не говори на децата си и сега капката олио ли го натъжи? Това дали има капка олио върху ламарината ли те натъжи, бре, благословени човече? Това ли е Евангелието? Нима това е сродяването на човека с Божия дух? Да не можеш да живееш с другия човек, да не оставяш себе си, да не ставаш широк, просторен, какъвто е Бог, както казва св. апостол, разширете

се и вие коринтяни, отворете си сърцата

, да се вместят вътре всички хора, не бъдете тесносьрдечни, малодушни, тесногръди, където се побират само тези, които са съгласни с вас и никой друг. Ако си тесносьрдечен, дребнав и роптаеш, не можеш да бъдеш сроден на Бога. Няма да забравя, когато след дълго отсъствие дойдох от Света Гора в Лимасол, понеже не знаех нищо от кипърската реалност, си рекох да видя как стоят нещата. Отидох в едно училище, тъй като ми казаха: няма ли да дойдеш да изповядваш? Добре, да отида два-три дена да видя как са децата, какво правят учениците. Дойде една ученичка, милата, нейната учителка по вероучение я изпрати да се изповяда. Тя каза няколко греха, а след това ме попита: отче, за да се спася, трябва ли да стана като моята учителка? Тоест тя така го каза, сякаш ме попита: нима трябва да се обеся? Аз казах: *не, не! Добре, при всеки човек е различно*

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

. Виждате обаче, че нашето тесносърдечие ощетява и другите, ощетява и картината за Бога в този свят. Докато Божиите човеци, истинските Божиите човеци се различават, те са като слънцето, което грее над праведни и неправедни и стопля всички хора.

Слънцето свети и топли целия свят, не прави изключения, благодетели всички и всички му се наслаждават и радват. Когато обаче човек не е такъв, както казваше и старец Паисий, той е като таралеж, не можеш да го погалиш, тръгваш да го погалиш, но е пълен с бодли. Или както се казва в поговорката, ти си като оцет. Можеш ли да ядеш хляб с оцет? Е, хайде, да изядеш една-две хапки, повече от това не можеш. Докато медът - ядеш цял самун хляб, освен ако не пазиш диета. Защото е мед и е много сладък. Сродният на Бога човек прилича на Бога и има Неговите белези. Съжалявам изключително много, но понякога и в мен, и в църковни хора - и имам предвид не само духовници, но и миряни - виждаме някои неща и си казваш: бре, детето ми, нищо не разбираме. Например в храма влиза някой човек, млади хора, които приличат на наркомани. И виждаш църковни хора, които не ги искат и казват:

тия какво дирят тук? Защо им правиш компания? Не ги оставяй да те приближат! Далеч! Далеч от такива хора! Не ги допускай! Вън! Вън

! Казваш си: този човек е дълбоко „замръкнал“, изобщо не знае какво става с него, абсолютно нищо не е разбрал от Евангелието. Евангелието нищо не му говори, умът му е изопачен и той си мисли, че ходи на църква, но вместо да се зарадва, че в храма влизат хора, които може да са грешни, много грешни, злодеи и с лоша слава, той не ги иска.

Да се махат! Да не влизат вътре! Да не ни доближават! Не им говори, не ги оставяй да дружат с тебе!

Разбирате колко по-различен е Христовият дух от духа на тези хора. Затова гоним хората дори от храма. Наистина понякога най-големият проблем на Църквата сме самите ние. Веднъж един младеж, който не беше църковен, човек от този свят, със светско мислене, влезе в храма, тези младежи влизат с простота, може да са потопени в греха и в хиляди грозни неща, но когато влязат в Църквата, имат простота в отношението си към църковните неща. Той сметна за добро всяка неделя, когато ходи на църква, да взема повече парчета нафора, за да яде от нея през седмицата. Той попита и мен –

мога ли да вземам нафора да ям всеки ден? Вместо да изям две филии хляб, предпочитам да изям едно голямо парче нафора!

Простота. 25-27 годишен. Аз му казах: вземай, разбира се! Милият отишъл в неделя и напълнил шепата си с нафора. Един църковен настоятел го видял и му казал:
пусни нафората бързо! Едно парче ще вземеш

!

Това не е за наяждане!

Младежът - след като бил човек от света - му отговорил „по достойнство“:

яж си я сам, след като си такъв

! Човек си казва: бре, настоятелю, 50 години си църковен настоятел, чул си 500 пъти Евангелието, видял си един младеж, който отишъл да вземе шепка нафора. Нима беше необходимо да го нападаш с такива думи:

пусни нафората! Взemi само едно парче

! вместо да се зарадваш и да му дадеш цяла просфора за вкъщи? Какво означава това? На настоятеля не му харесва. Сетне, когато го срещнах, го попитах: защо направиш

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

така? А той ми отговори:

какви са тия типове, идват тука, тоя си напълни шепата! Да се маха

! Не можеше да разбере. . . Питаш се: ама, как е възможно 50 години да си в Църквата, и абсолютно нищо да не разбираш?

Нашият голям проблем, е че не сме сродни на Бога, не ставаме такива, и знаете ли защо не ставаме? Защото имаме такава идея за себе си, че мислим, че сме (сродни на Бога). Затова Христос казва, че при Второто Пришествие ще се изненадаме, когато Той ни каже: *не ви зная*, както някои казват: *ама, не ме ли познаваш?* Не те познавам. За първи път те виждам.

Ама след като съм толкова известен

! Ние може всеки ден да сме с Христос, но никога да не сме Го познали.

Не ви зная

. Той няма просто да ни отхвърли, а ще ни каже:

изобщо не ви познавам. Никога не сме се срещали

. Ама, Господи, ще Му кажем, в Твоето име правихме чудеса, пророкувахме, Ти поучаваше и проповядваше по нашите площади! Не сме познати на Христос, именно защото имаме такава идея за себе си, че мислим, че след като вършим всички дела и ден и нощ сме в Църква, е, най-малкото Христос ни познава, знае ни, познати сме на Бога.

Обаче ще има страшни изненади, когато, както казва Христос,

видим себе си изхвърлени във

, а вътре влизат хора, които никога не сме поставяли в сметката. За човека е голямо мъчение годините да минават, а той да остава

смъртоносно неизцелен

и чужд на Бога.

"като се утвърдихте върху основата на апостолите и пророците, имайки Самия Иисуса Христа за краеъгълен камък, "

(Ефес 2:20)

Църквата не е нещо, което се е появило внезапно, а със своя етос и учение е продължение на пророците и апостолите. Църквата пази опита на старозаветните пророци, праведници и апостолите през всички векове, защото тя е построена, имайки за основа и краеъгълен камък Самия Господ наш Иисус Христос.

"върху който цялото здание, стройно сглобено, възраства в храм свет чрез Господа," (Ефес 2:21)

(Не) приятели на Бога

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Понеделник, 10 Ноември 2014 19:00

"върху който и вие се съзиждате в жилище Божие чрез Духа." (Ефес 2:22)

Бог обитава в нас и всеки човек става храм Божий, храм на Светия Дух, Бог става „постоянен Жител” в човека и ръководи нашия живот, делата и мисли. Затова нека имаме доверие в Божия промисъл. Това, което е нужно, е да предадем себе си на Божията любов и да оставим добрия Лекар Христос да ни изцели. Нека всеки ден съдим себе си дали приличаме на Христос, дали сме сродни на Бога, дали Му приличаме в нашите дела, думи и постъпки и смирено да пазим себе си. Ако виждаме, че не Му приличаме, тогава нека се покаем за нашите грехове и Го помолим да дойде да обитава в нас, за да бъде наш Първообраз, а ние Негови образи, както ни е създал!

Превод от гръцки: Константин Константинов

{comments off}